

Китоби Юил ва Калисои Лаодикиягии Адвентистҳои Рӯзи Ҳафтум — Рақами шонздаҳ

Jeff Pippenger

2025-12-22

Шонздаҳум

Пешопеш аз он ки ба мавзӯи асосӣ пардозам, барои ин қадар сухан узр меҷоҳам. Ман меҷоҳам баъзе хатҳои нубувватиро дар ҷойи худ қарор диҳам, ки порчаҳои муҳими мантиқанде мебошанд, ки ҳангоми баррасии бевоситаи китоби Юил ба кор хоҳам бурд. Пештар зикр карда будам, ки вожаи ибронӣ, ки дар китоби Юил ба «бурида шудан» тарҷума шудааст, решаи худро дар усули қурбонии тасдиқ намудани аҳд дар рӯзгори Иброҳим меёбад.

Эй мастон, бедор шавед ва гирия кунед; ва эй ҳамаи майнӯшон, нола кунед, ба сабаби шароби нав; зеро он аз даҳони шумо бурида шудааст. Юил 1:5.

Калимаи ибрии «cut off» — Н3772 аст, ва он решаи ибтидоиест, ки маънояш «буридан (дур, поён ё ҷудо кардан); ба маънои маҷозӣ нобуд кардан ё маҳв сохтан; махсусан аҳд бастан (яъне иттиҳод ё паймоне барқарор кардан, ки аслан бо буридани гӯшт ва гузаштан аз миёни порчаҳо анҷом меёфт)» мебошад.

Ман дарк мекунам, ки таърифи Стронг барои «бурида шудан» онро, аз лиҳози дастурӣ, «решаи ибтидой» меномад. Бо ин гуфта, бурише, ки бо аҳд ва Иброҳим алоқаманд аст, нишон медиҳад, ки нури аҳд ба ин калима пайваستا аст, ва он нур дар решаи таърихӣ ибтидои он ба зухур оварда шудааст. «Буридан» аз нигоҳи таърихӣ аҳд рамзи нубувватист, ки бар решаҳои ибтидои он асос ёфтааст, ва ҳамчунин аз ҷиҳати дастурӣ ҳамчун решаи ибтидой муайян шудааст.

Эълоне ки дар ояти панҷум оварда шудааст, на танҳо муайян месозад, ки онҳо паёми борони охирино, ки бо «шароби нав» рамзгузорӣ шудааст, надоранд, балки ҳамчунин нишон медиҳад, ки онҳо маҳз «дар ҳамон вақт ва дар ҳамон ҷо» ҳамчун қавми аҳди Худо рад шудаанд, қавме аҳдбаста, ки «решаҳои ибтидои» худро то Иброҳим пайгирӣ мекунанд.

Насле, ки зиёда аз чил сол дар биёбон мурд, решаҳои аслии худро ба Иброҳим — яъне падари халқҳои бисёр — мерасонд. Насле, ки бо Еҳушаъ ба Замини Мавҷуд дохил шуд, решаҳои аслии худро ба Иброҳим мерасонд. Яҳудиёне, ки Масеҳро маслӯб карданд, решаҳои аслии худро ба Иброҳим мерасонданд. Протестантҳое, ки аз Асрҳои Торик берун омаданд ва баъдан дар соли 1844 ҳамчун қавми аҳди баргузидаи Худо санҷида шуда, канор гузошта шуданд, решаҳои аслии худро ба Иброҳим мерасонданд. Ҳаракати Миллери Филаделфия, ки 22 октябри соли 1844 ба Қудси Ақдос ворид шуд, решаҳои аслии худро ба Иброҳим мерасонд. Ҳаракати Миллери Лоудикия, ки дар соли 1863 Ирехӯро аз нав бино

кард, решаҳои аслии худро ба Иброҳим мерасонд. Калисои Лоудикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда аз даҳони Худованд қай карда мешавад, решаҳои аслии худро ба Иброҳим мерасонад. Ҳамаи он наслҳо масали тоқзорро иҷро кардаанд ё хоҳанд кард.

Мастон дар Ёил бедор мешаванд ва дармеёбанд, ки ҳамчун қавми Худо рад шудаанд ва паёми борони охирро надоранд. Пас баръакси он ҳақ мегардад. Онҳое ки Ёил онҳоро ҳамчун пӯшандагони «тоқҳои чалол» муаррифӣ мекунад, баъд ба аҳд мебароянд, мӯҳр мегарданд ва ҳамчун қурбонӣ боло бардошта мешаванд. Нахустин аҳди тасдиқшуда миёни Худо ва қавме баргузида бо ҳамон «буридан» оғоз ёфт, ки дар қурбонии ниҳони қавми Худо намояндагӣ мешавад, ва он аз қонуни якшанбе оғоз меёбад. Ин буридан чудо кардани гандум аз хасу хошок аст. Хасу хошок рад шуда, ба оташ андохта мешавад, ва гандум ҳамчун ҳадияи гандуми навбари Пантикостӣ баста мешавад, ки баъдан боло бардошта мегардад, «мисли солҳои пешин».

Чор ҷой одатан нишон дода мешаванд, ки аҳди Иброҳимро намояндагӣ мекунанд. Дар Ҳастӣ дувоздаҳ Иброҳим «даъват» мешавад ва ба ӯ ваъда дода мешавад, ки ӯро ба халқи бузург мубаддал гардонад. Ин қисми аҳд нест, балки даъвати як ваъда аст. Дар он лаҳза номи ӯ Абром аст, зеро яке аз рамзҳои муносибати аҳдӣ тағйир ёфтани ном мебошад. Номи Абром дар сеюмин аз чор марҳилаи аҳд тағйир дода мешавад.

Зеро ҳангоме ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ҳеҷ бузургтар аз Худо наёфт, ки ба он қасам хӯрад, ба Худ қасам хӯрд, ва гуфт: «Албатта туро баракат хоҳам дод, ва туро бисёр хоҳам афзуд». Ва ҳамин тавр, пас аз он ки ӯ бо сабр таҳаммул кард, ваъдари соҳиб шуд. Зеро одамон ба шахси бузургтар қасам меҳӯранд, ва қасам барои тасдиқ назди онҳо поёни ҳар гуна баҳс аст. Бинобар ин, Худо, ки хост ба ворисони ваъда бетағйирии қасди Худо боз ҳам фаровонтар нишон диҳад, онро бо қасам тасдиқ намуд, то ки ба воситаи ду чизи бетағйир, ки дар онҳо барои Худо дурӯғ гуфтан ғайриимкон аст, мо, ки барои паноҳ ёфтан гурехтаем, то ба умеди ки пеши мо гузошта шудааст, маҳкам бичаспем, тасаллои қавӣ дошта бошем. Ин умедро мо чун лангари ҷон дорем, ҳам устувор ва ҳам пойдор, ва он ба он чӣ даруни парда аст, дохил мешавад; ба он ҷо Пешрав барои мо дохил шудааст, яъне Исо, ки то абад саркоҳин гардидааст бар тибқи рутбаи Малкисодиқ. Ибриён 6:13–20.

Даъват ваъдаи Худо ба Абром буд, ва ӯ бо «қасам»-е, ки аз паси он омад, шохиди дуҷумро фароҳам овард. «Қасам»-е, ки баъд аз он омад, сегона буд. Пас аз даъвати як ваъда, ки қадами аввал буд, қадамҳои дуюм, сеюм ва чорум аҳди воқеии сегона мебошанд, ки Худо бо қавми баргузида бастааст. Дар Ҳастӣ 15 Худо аҳдро ба таври расмӣ «мебурад» (барқарор мекунад) тавассути маросими пуршиддате, ки дар он танҳо Худо аз миёни ҳайвоноти дунимшуда мегузарад ва беқайду шарт заминро ба насли Иброҳим ваъда медиҳад. Забини Мавҷуд ҳамчун замин миёни ду дарё муаррифӣ шудааст: дарёи Миср ва дарёи Фурот. Қадами аввали аҳди сегона ишораи мустақимро ба рамзгароии нубуввати ду дарё, ва ба ҳар он чи ба он рамз вобаста аст, дар бар мегирад. Вақте ки илҳом ба дарёҳои Ёлой ва Ҳиддакал ҳамчун воқеаҳои ишора мекунад, ки ҳоло дар раванди иҷрошавӣ қарор доранд, он ду дарё

дар пешгӯии Абром намунасозӣ шуда буданд. Манзара миёни ду дарёи Абром қарор дорад, ки вақте бо ду дарёи Дониёл якҷо оварда мешаванд, чор дарёро ташкил медиҳанд, зеро овози Масеҳ овози обҳои бисёр аст.

Дар ҳамон рӯз Худованд бо Абром аҳд баст ва гуфт: «Ба насли ту ин заминро додаам, аз дарёи Миср то дарёи бузург, яъне дарёи Фурот: қавми Қайниён, ва Қаниззиён, ва Қадмӯниён, Ва Ҳиттиён, ва Париззиён, ва Рафоиён, Ва Амӯриён, ва Канъониён, ва Цирчошиён, ва Ябӯсиён». Ҳастӣ 15:18–21.

Замине, ки ба Ибром ваъда дода шуда буд, тамоми ҷаҳон буд, ки онро дар рӯзҳои охир даҳ подшоҳ муаррифӣ мекунанд, дар ҳоле ки дар рӯзҳои аввали аҳд он ҳамчун даҳ қабила, на подшоҳон, зикр гардида буд. Он яқсаду чиҳилу чор ҳазор нафар бо тамоми ҷаҳон дар низоъ хоҳанд буд. Пас аз он ҷаҳон дар ҷараёни озмоиши татбиқи ибодати якшанбе аз ҷониби ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ, тахти роҳнамоии ғолибонаи арғувонӣ аз Ваҳйи боби ҳабдаҳ, ки бар даҳ подшоҳи замин салтанат меронад, даргир хоҳад шуд. Дар мисоли Ибром рамзи иттиҳоди калисо ва давлат дар ҳайкали ваҳшӣ бо дарёи Миср, ки рамзи давлатдорӣ аст, ва дарёи Бобил, ки рамзи калисодорӣ аст, муаррифӣ шудааст.

Баъд аз ин сухани Худованд ба Абром дар рӯё омада, гуфт,

Натарс, эй Абром: Ман сипари ту ҳастам ва мукофоти бағоят бузурги ту.

Ва Абром гуфт: «Эй Парвардигор Худо, ба ман чӣ хоҳӣ дод, дар ҳоле ки ман бефарзанд меравам, ва мудири хонаи ман ҳамин Элиёзари Димишқист?» Ва Абром гуфт: «Инак, ба ман насл надодаӣ; ва ҳоло касе ки дар хонаи ман таваллуд шудааст, вориси ман аст». Ва инак, каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:

Ин вориси ту нахоҳад буд; балки он касе ки аз сулби худат берун хоҳад омад, вориси ту хоҳад буд. Ва ӯро ба берун баровард ва гуфт: «Акнун ба осмон назар кун ва ситорагонро бишумор, агар тавонӣ онҳоро шуморӣ». Ва ба ӯ гуфт: «Насли ту чунин хоҳад буд».

Ва ӯ ба Худованд имон овард; ва ӯ инро барои ӯ адолат ҳисоб кард. Ва ба ӯ гуфт,

Ман Худованде ҳастам, ки туро аз Ур-и Калдониён берун овардам, то ин заминро ба ту диҳам, то онро ба мерос соҳиб шавӣ.

Ва ӯ гуфт: «Эй Парвардигор Худо, аз кучо донам, ки онро мерос хоҳам гирифт?» Ва ӯ ба вай гуфт,

Бароям як модасовии сесола, ва як бузи модаи сесола, ва як қўчқори сесола, ва як ғоҳта, ва як қабӯтари ҷавон бигир.

Ва ҳамаи онҳоро назди худ гирифт, ва аз миён пора-пора кард, ва ҳар порчаро муқобили дигараш гузошт; аммо парандагонро пора накард. Ва ҳангоме ки мурғони шикорӣ бар лошаҳо фуруд омаданд, Абром онҳоро ронд. Ва ҳангоме ки офтоб ғуруб мекард, ҳоби амиқе бар Абром афтод; ва инак, ваҳшати зулмоти азиме бар ӯ фуру омад. Ва ӯ ба Абром гуфт,

Ба яқин бидон, ки насли ту дар замин, ки аз он онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва онҳоро хизмат хоҳад кард; ва онҳо эшонро чорсад сол азият хоҳанд дод. Ва ҳамчунин он кавмеро, ки ба онҳо хизмат хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам намуд; ва баъд аз он бо дороии бузург берун хоҳанд омад.

Ва ту ба назди падарони худ дар озоиш хоҳӣ рафт; дар пирии некӯ дафн хоҳӣ шуд.

Лекин дар насли чаҳорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба камол нарасидааст.

Ва чунин воқеъ шуд: ҳангоме ки офтоб ғуруб кард ва торикӣ фаро расид, инак, танӯри дудкунанда ва машғали фӯрӯзон аз миёни он пораҳо гузашт. Ҳастӣ 15:1–17.

Ҳамоне ки Мӯсо ва банӣ-Исроилро шабона дар сутуни оташ ва рӯзона дар абр ҳидоят мекард, миёни он пораҳои «буридашуда» ҳамчун танӯри дудкунанда ва ҷароғи фӯрӯзон гузашт.

Ва Худованд рӯзона пешопеши онҳо дар сутуни абре мерафт, то роҳро ба онҳо нишон диҳад; ва шабона дар сутуни оташе, то ба онҳо рӯшноӣ бахшад, то шабу рӯз равона шаванд. Ё сутуни абрро рӯзона ва сутуни оташро шабона аз пеши қавм дур накард. Хуруҷ 13:21, 22.

Ҷароғи фӯрӯзон ва кӯраи дудкунанда намунаи сутуни абр ё оташ буданд ва унсӯри нубуввати қадами аввалро, аз се қадаме ки бо онҳо Худо аҳдро бо Абром барқарор намуд, ифода мекунанд. Боб бо суҳанони «Натарс» оғоз меёбад, зеро паёми ғариштаи аввал ин аст: аз Худо битарсед; ва онҳое ки, мисли Абром, аз Худо метарсанд, лозим нахоҳанд дошт, ки аз Худо тарсанд. Ду навъи тарс вучуд дорад, зеро ду синфи мардум вучуд доранд.

Баъдтар дар порчаи аҳд Ибром ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат шумурда шуд. Се ғаришта ба кори Рӯҳулқудс мувофиқат мекунанд, чунон ки Юҳанно баён мекунад, ки Рӯҳулқудс аз се чиз айбдор месозад: гуноҳ, адолат ва доварӣ. Ин хусусиятҳо бо се ғаришта мутобиқат доранд; бинобар ин, баъд аз он ки тарси Худо дар порчаи аҳд баён мегардад, пас қадами дуёми адолат муайян карда мешавад, ва баъд аз он эълони доварӣ меояд, ки он кори сеюми Рӯҳулқудс ва паёми ғариштаи сеюм аст. Қадами якуми аҳд навъан паёми ғариштаи аввалро таҷассум мекард, ки ҳамеша фрактали ҳар се паём аст. Се қадами раванди аҳд се ғариштаи Ваҳйи чордаҳро намоёндагӣ мекунанд.

Пас аз он ки Абром одил шумурда мешавад, ки ин ғариштаи дуёмро нишон медиҳад, ӯ қурбонӣ омода месозад, зеро қурбонӣ маҳз пеш аз қадами сеюми доварӣ омода карда мешавад. Он қурбонӣ қурбонии левизодагони Малокии боби сеюмро ифода мекунад, ки ҳамчун байрақ барафрохта мешавад. Ҳамон тавре ки се давраи чиҳилсолаи ҳаёти Мӯсо паёмҳои се ғариштаро ифода мекунанд, чиҳил соли аввали ҳаёти Мӯсо ҳар се қадами паёми се ғариштаро дар бар мегирад.

Ҷое ки шаҳодати Мӯсо оғоз меёбад, аз он аст, ки падару модари ӯ аз Худо тарсиданд (қадами аввал), ва баъдан озмоиши зоҳирӣ фаро расид. Қадами дуём озмоиши зоҳириро дар бар мегирад, чунонки дар боби якуми Дониёл буд, вақте ки Дониёл нахуст аз Худо тарсид ва

аз хӯрдани ғизои Бобил сарпечӣ кард, ва сипас бар асоси намуди ҷисмонии худ озмуда шуд. Сипас барои Дониёл, ин озмоиши сеюм буд, ки се сол баъд аз ҷониби подшоҳ Набукаднесар ба амал омад, рамзе аз подшоҳи шимол ва қонуни якшанбе, ки худ паёми фариштаи сеюм аст.

Волидайнӣ Мусо аз Худо метарсиданд, ўро дар сандуке ба рӯи об гузоштанд, ва духтари фиръавн роҳнамоӣ ёфт, то он аҳволро бубинад, ва сипас ба нафъи наҷоти кӯдак ҳукм баровард. Оғози ҳаёти Мусо тасвири аҳде буд, ки Худо бо инсоният баст; ва баъдан Худо ба воситаи Мусо низ бо қавме баргузида, ки аз миёни инсоният интиҳоб шуда буд, аҳд баст. Аҳди Нӯҳ бо инсоният рамзи анбӯҳи бузург аст, ва аҳди Мусо бо қавми баргузида ҳамон яксаду чихилу чор ҳазор мебошад. Қурбоние, ки Абром мебоист барои тасдиқи аҳд пешкаш кунад, нишони аҳди Нӯҳро бар худ дошт, ҳамчунон ки Мусо низ, ки садсолаҳо баъд пешгӯии Абромро ба иҷро расонд, онро дошт.

Қурбонӣ аз панҷ навъ ҳайвон иборат буд: як модаговӣ сесола, як бузинаи сесола, як кӯчқори сесола, як кафтар ва як ҷўчаи кабўтар. Паррандагон бутун монда шуданд, ва модагов, кӯчқор ва бузина ба ду ним «бурида» шуданд. Қурбонӣ барафрохтани байракро дар айёми охир ҳамчун имтиҳони намоён барои инсоният рамзӣ мекунад. Нишони намоён барои духтари фиръавн тифли Мусо дар киштӣ буд. Киштӣ бо ҳашт ҷон дар киштӣ рамзӣ шудааст. Шумораи «ҳашт» ҳамчун яке аз хусусиятҳои нубуввати байрақи яксаду чилу чаҳор ҳазор муқаррар мегардад. Вақте ки шумо панҷ қурбонии ҳайвониро ба назар мегиред ва серо ба ду ним ҷудо мекунед, он гоҳ қурбонии шумо аз ҳашт қисмат иборат мешавад, чунон ки дар Нӯҳ рамзӣ гардидааст, ва сипас дар қурбонии Ибром тасдиқ шудааст.

Он панҷ ҳайвон, вақте ки мувофиқи дастури Худо пора-пора карда шуданд, адади «ҳашт»-ро ифода мекунанд, ва ба ҳамин васила онҳо он ҷонҳоро дар охири ҷаҳон намоёндагӣ менамоянд, ки онҳоро он «ҳашт» ҷон бар киштӣ намунавор пешакӣ нишон дода буданд. Нишонаи хатна, ки қадами дуум дар аҳди сегонаи Ибром мебошад, бояд дар рӯзи «ҳаштум» баъд аз таваллуд ба ҷо оварда мешуд, ва ин расм бо таъмид иваз карда шуд, ки он эҳёи Масеҳро, ки дар рӯзи «ҳаштум» воқеъ гардид, намунавор ифода мекунанд. Адади «ҳашт» хусусияти устувор ва муқарраршудаи аҳдҳои ҳам Нӯҳ ва ҳам Мусо мебошад, ва онҳо яксаду чилу чаҳор ҳазор нафарро намунавор ифода мекунанд, ки ҳамчун қурбонии парчамӣ боло бардошта хоҳанд шуд, ва ки он «ҳаштум» мебошанд, ки аз миёни ҳафт аст.

Он панҷ ҳайвон панҷ бокираи доноеро ифода мекунанд, ки онҳоро «ҳашт»-и дар киштӣ буда рамзӣ менамояд; онҳо бе дидани марг аз ҷаҳони кӯҳна ба ҷаҳони нав хоҳанд гузашт.

Қурбонии Абром қурбонии пок буд, зеро ҳамаи ҳайвоноте ки дар он қурбонӣ буданд, ҳайвоноте пок буданд, ва онҳо якҷоя ҳайвоноте асосиеро муаррифӣ мекунанд, ки барои қурбонихои сӯхтани тамом истифода мешуданд. Паёми фариштаи аввал амрро дар бораи парастии Офаридгор дар бар мегирад, ва ҳайвоноте асосии қурбонии хизмати муқаддасгоҳ, ки мебоист хангоми иҷро шудани пешгӯии Абром дар замони Мусо муқаррар карда мешуданд, ҳамчун қурбонихои парастии пешгузашта шудаанд, ва ҳамзамон даъвати фариштаи аввалро ба парастии Офаридгор низ ба таври намунавӣ ифода мекунанд.

Ояти ҳаждаҳум ба таври рӯшан мегӯяд: «Дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баст». Ин оғози нахустини се марҳилаест, ки се ғариштаи Ваҳйи чордаҳро намунавор нишон медиҳанд. Марҳилаи аҳд дар Ҳастӣ понздаҳ паёми ғариштаи аввалини Ваҳйи чордаҳро ифода мекунад, ки аз пай он ғариштаи дуюм меояд, ки ба василаи марҳилаи дуюми аҳди Абром, ки дар Ҳастӣ ҳабдаҳ ёфт мешавад, намунавор нишон дода шудааст.

Дар қадами дуюм, номи Абром ба Иброҳим иваз карда мешавад. Абром маънои «падар болобардошта шудааст»-ро дорад, ва Иброҳим маънои «падари халқҳои бисёр»-ро. Дар даъвати Абром, ваъдаи табдил ёфтан ба халқи бузург дода шуда буд, вале ин ваъда то замоне ки номи Абром иваз карда нашуд, тасдиқ нагардид. Пас аз он ӯ аввалин падари қавми баргузидаи аҳд гардид. Қадами баъдӣ паёми ғариштаи сеюмро рамзвор нишон медод, зеро Иброҳим дар бораи қурбон кардани Исҳоқ озмуда мешавад, ки он салибро рамзвор нишон медод, ва салиб 22 октябри соли 1844-ро рамзвор нишон медод, ва он якшанбеи қонунро рамзвор нишон медиҳад, ки ҳамон паёми ғариштаи сеюм аст. Он қадами сеюми аҳд дар бисту дуюми октябри соли 1844 иҷро гардид, ва он дар Ҳастӣ боби бисту дуюм баён шудааст.

Дар қадами дуюм, ки паёми ғариштаи дуюм аст, он ҷо ки номи Абром тағйир дода мешавад, расми хатна ҳамчун «аломати» қавми аҳд ва муносибати онҳо бо Худо муқаррар мегардад. Маҳз дар таърихи паёми ғариштаи дуюм аст, ки қавми Худо мӯҳр карда мешаванд. Онҳо дар паёми ғариштаи сеюм, ки бо қонуни якшанбе ифода меёбад, ҳамчун нишонае боло бардошта мешаванд, вале онҳо дар давраи мӯҳр карда мешаванд, ки андаке пеш аз қонуни якшанбе аст, ки дар таърихи миллӣ ин ба замоне рост меояд, ки андаке пеш аз баста шудани дар 22 октябри соли 1844 мебошад.

Ҳамин тавр, дар бораи се фармоне, ки аз Бобил содир шуданд ва пешгӯии 2300-соларо оғоз намуданд, низ ҳамин ҳақиқат дуруст аст; ин пешгӯӣ бо омадани ғариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид. Маъбад дар ҷараёни таърихи фармони дуюм ба итмом расид — пас аз фармони якум, вале пеш аз фармони сеюм. Таҳкурсии дар замони фармони якум гузошта шуд, ва бинои маъбад дар ҷараёни таърихи фармони дуюм ба анҷом расид. Фармони сеюм дар соли 457 то милод 2300 солро оғоз кард, дар ҳоле ки ҳуди ҳамон фармон соҳибхитиёрии миллиро ба яҳудиён бозгардонд. Дар watermark-и сеюм подшоҳӣ барпо карда мешавад, чунон ки инро барқарор шудани соҳибхитиёрии миллии дар фармони сеюм ва барафрохта шудани калисои ғолиб ҳамчун парчам дар қонуни якшанбе ифода мекунад.

Фармони сеюм омадани ғариштаи сеюмро ба никоҳ дар 22 октябри соли 1844 ба таври намунавӣ ифода мекард. Арӯс худро пеш аз никоҳ омода месозад, на дар вақти никоҳ. Мӯҳргузорию садаи чилу чор ҳазор андаке пеш аз қонуни якшанбе, дар он давраи замоне анҷом меёбад, ки аз лиҳози нубувватӣ ҳамчун имтиҳони сурати ҳайвон муаррифӣ шудааст. Ба мо маълум гардонида шудааст, ки имтиҳони сурати ҳайвон ҳамон имтиҳонест, ки мо бояд онро пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз паси сар кунем.

«Худованд ба ман равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ташаккул хоҳад ёфт; зеро он барои халқи Худо озмоиши бузург хоҳад

буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо ҳал хоҳад шуд. Мавқеи шумо чунон омехтаи бесару сомони носозгориҳост, ки фақат андаке фирефта хоҳанд шуд. »

«Дар Ваҳйи 13 ин мавзӯ ба таври равшан пешниҳод шудааст; [Ваҳй 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин озмоишест, ки халқи Худо бояд пеш аз мӯҳр шуданашон дошта бошанд. Ҳамаи онҳое ки садоқати худро ба Худо бо риоя кардани шариати Ё ва бо сарпечӣ аз қабул кардани шанбеи қалбакӣ исбот карданд, зери парчами Худованд Худои Яхува қарор хоҳанд гирифт ва мӯҳри Худои зиндaro хоҳанд гирифт. Онҳое ки ҳақиқати осмонӣ-асро рад намуда, шанбеи якшанbero қабул мекунанд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Дар 22 октябри соли 1844 дар баста шуд, ки он намунаи дари басташуда дар вақти қонуни якшанбе буд. Хоҳар Уайт изҳор медорад, ки озмоиши сурати ҳайвон ҳамон озмоишест, ки мо бояд онро «пеш аз» баста шудани замони имтиёз гузаронем, ва ҳамчунин ӯ меғӯяд, ки ҳамин озмоиш чое аст, ки сарнавишти абадии мо дар он ҳал мегардад. Пеш аз қонуни якшанбе, арӯс худро омода месозад, ва ин доштани либоси дурусти тӯйро талаб мекунад — либосе ки бояд бо оташҳои поккунандаи Паёмбари Аҳд покиза гардад. Мӯҳр пеш аз тӯй гузошта мешавад, ва баъд тӯй дар вақти қонуни якшанбе ба амал меояд.

Хоҳар Уайт муайян мекунад, ки муҳр бастан ин устувор шудан дар ҳақиқат ҳам аз ҷиҳати зеҳнӣ ва ҳам аз ҷиҳати рӯҳонӣ мебошад. Ё ҳамчунин муайян мекунад, ки «вакте» қавми Худо муҳр зада мешаванд, «он гоҳ» такони доварҳои Худо фаро хоҳад расид. Ин такон ҳамон доварӣҳост, ки аз заминларзаи Ваҳй боби ёздаҳ оғоз меёбанд, ки он қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида мебошад.

Маъбади миллерӣ бо Фарёди Нисфи Шаб ба итмом расид, ки ин муайян месозад, ки мӯҳр пеш аз нишонаи сеюми доварӣ гузошта мешавад. Дар аҳди Иброҳим қадами сеюми доварӣ Исҳоқ бар кӯҳи Мӯриё буд, ки на танҳо Масеҳро бар салиб рамзӣ нишон медод, балки ҳамчунин қурбонии левизодагонро дар Малокӣ се.

Ва Ё чун гудозанда ва поккунандаи нукра хоҳад нишаст; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад гардонид, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар адолат тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Уршалим назди Худованд мақбул хоҳад буд, мисли айёми қадим ва мисли солҳои пешин.

Ва Ман барои доварӣ ба назди шумо хоҳам омад; ва Ман бар зидди ҷодугарон, ва бар зидди зинокорон, ва бар зидди қасамхӯрони дурӯғин, ва бар зидди онҳое ки муздурро дар муздаш, бевазанро ва یتимро ситам мекунанд, ва ғарибро аз ҳаққи ӯ маҳрум месозанд, ва аз Ман наметарсанд, шохиди зуд хоҳам буд, меғӯяд Худованди лашкарҳо. Малокӣ 3:3–5.

Пас аз раванди поксозӣ, қурбонӣ «он гоҳ» мисли рӯзҳои қадим хоҳад буд, ва қурбонӣ дар чараёни амали ниҳони доварӣ омода мегардад, зеро маҳз дар ҳамон вақт левизодагоне, ки пок ва ҳамчун қурбонӣ омода шудаанд, бо бокирагони аҳмақ, ки Масеҳ бояд бар зидди онҳо

«шоҳиди зуд» бошад, муқоиса карда мешаванд. «Шоҳиди зуд» ҳамон «Шоҳиди амин ба калисои Лӯдикия» аст, ки Шабноро мисли тӯб ба саҳрои дур меандозад ва Лӯдикиёро бо қайи снарядмонанд аз даҳони Худ берун мебартояд. Чудо шудани гандум ва коҳ зуд хоҳад буд, зеро ҳаракатҳои ниҳой босуръат мебошанд. Он фиристодаи зуд ҳамон Касест, ки ногаҳон ба маъбади Худ дар Малокӣ боби сеюм меояд.

Бардошта шудани қурбонӣ дар Малокӣ «мисли рӯзҳои қадим» — ин бардоштани парчами яксаду чилу чор ҳазор аст; ин бардоштани қурбонии ду нони ҷунбонидашавандаи Панतिकост буд; ин бардоштани море бар рӯи сутун дар биёбон буд; ин бардоштани Масех бар салиб буд, ва ин бардоштани Шадрак, Мешак ва Абеднего дар кӯраи оташин ҳамроҳи Масех буд, дар ҳоле ки тамоми ҷаҳон ба ҳайрат омада, дар таачҷуб менигарист; ин нашри ҷадвали соли 1843 ва мақсади пешбинишуда барои ҷадвали соли 1850 буд.

Дар қадами дуҷуми аҳди Иброҳим ойини хатна муқаррар ва ҳатмӣ гардонида шуд, ва ба ин васила аломати аҳд гардид. Иброҳим, бар хилофи Мусо, дарҳол Исҳоқро хатна кард; бинобар ин, ҳангоме ки ӯ дар қадами сеюм вайро ҳамчун қурбонӣ боло бардошт, Исҳоқ намояндаи он аломат мебуд. Он аломат баъдтар бо таъмид иваз карда шуд, ки ин ҳар ду якҷо ду шоҳидро бар аломати салиб фароҳам меоранд.

«Мӯҳри Худои зинда, ки бар пешониҳои қавми Ӯ гузошта мешавад, чист? Он аломате аст, ки ғариштагон меҳонанд, аммо на ҷашмони инсон; зеро ғариштаи ҳалоккунанда бояд ин нишони ғидияро бинад. Ақли хирадманд аломати салиби Ҷалҷолоро дар писарон ва духтарони ба фарзандхондӣ Худованд қабулшуда дидааст. Гуноҳи вайрон кардани шариати Худо бардошта шудааст. Онҳо либоси тӯй бар тан доранд ва ба ҳамаи аҳкоми Худо итоаткор ва вафодоранд». Manuscript Release, number 21, 51.

Дар қадами аввали аҳд дар Ҳастӣ понздаҳ, як пешгӯии замонӣ дар бораи 400 соли бандагӣ муайян карда мешавад, ва Павлус ҳамин давраро ҳамчун 430 сол муайян менамояд. Ҳисобкунии Павлус аз даъват дар Хуруҷ дувоздаҳ оғоз меёбад, зеро ӯ вақти мусофирату иқомати муваққатии Абромро низ дар бар мегирад. Агар бо диққати наздик баррасӣ шавад, чорсад сол дар муносибат ба сӣ сол як рамзест, ки Павлус пеш мегузорад, ва чорсад соле, ки Абром пеш мегузорад, рамзи дигарест. Пас, давраи чорсадсола чиро намояндагӣ мекунад, ва давраи чорсаду сисола чиро намояндагӣ мекунад, ва сӣ сол чиро намояндагӣ мекунад?

Олимон ба дурустӣ нишон додаанд, ки чорсаду сӣ солро метавон ба ду давраи дусаду понздаҳсола тақсим кард: давраи нахустин аз асорату ғуломӣ озод буд, давраи дувум — ғуломӣ.

Иброҳим дар синни 75-солагӣ ба Канён дохил шуд, ва Исҳоқ замоне таваллуд ёфт, ки Иброҳим 100-сола буд (25 сол баъдтар). Яъқуб ҳангоме таваллуд ёфт, ки Исҳоқ 60-сола буд, ва Яъқуб дар синни 130-солагӣ ба Миср дохил шуд. Ин ҷамъан 215 сол дар Канён ва 215 сол дар Мисрро ташкил медиҳад, ки дар маҷмӯъ 430 сол мешавад. Барои донишҷӯи нубувват ин аз ду рамзи аҳд ду шаҳодат фароҳам меоварад, барои Павлус, ҳамон тавре ки бо Абром номи ӯ иваз карда шуд. Павлус 430-ро муайян мекунад ва Абром 400-ро. Иҷрои «сатр бар сатр»-и ду пешгӯии замонии ба ҳам вобаста бо давраи аҳди аввал алоқаманд аст,

ки ба таъсиси қавми баргузидаи Худо оварда расонд.

Вақте ки Масеҳ ба таърих ворид шуд, то аҳдро бо бисёри қасон барои як ҳафта тасдиқ намояд, он ҳафта ду нубуввати ба ҳам марбутро ифода мекард. Нубуввати чорсаду сисолаи Павлус, чунон ки дар мавриди ҳафтаи Масеҳ аст, метавонад ба ду қисми баробар тақсим шавад: 215 сол дар Канъон, ки аз паси он 215 соли дигар дар Миср меояд; ин тимсоли шаҳодати Масеҳ дар шахси Худ барои 1260 рӯз аст, ки аз паси он 1260 рӯзи шаҳодати Масеҳ дар шахси шогирдони Ё меояд. Он 2520 рӯзе, ки Масеҳ аҳдро тасдиқ кард, ҳамчунин ҳафт замонро ифода мекунад, ки онҳо «низои аҳди Ё» мебошанд.

Аз соли 723 пеш аз милод то соли 1798 — 2520 сол аст, ва ин солҳо ба ду давраи 1260-сола тақсим мешаванд, ки бутпарастиро тасвир мекунанд, ки муқаддасгоҳ ва лашкарро 1260 сол поймол менамояд, ва пас аз он папагариро, ки муқаддасгоҳ ва лашкарро 1260 соли дигар поймол менамояд. Миёнаи ҳафтаи Масеҳ салиб буд, ва миёнаи ҳафта (538) 1260 соли шаҳодати бутпарастиро ба вучуд меоварад, ки пас аз он 1260 соли шаҳодати бутпарастӣ аз ҷониби шогирди папавии бутпарастӣ меояд. Вақте ки подшоҳии ғайбӣ Масеҳ дар салиб қувват ёфт, он соли 538-ро, вақте ки подшоҳии зиддимасеҳ қувват гирифт, ба таври намунавӣ ифода мекард. Дар салиб, Исроили ҷисмонӣ канор гузошта шуд ва Исроили рӯҳонӣ оғоз ёфт. Дар соли 538, бутпарастии ҷисмонӣ канор гузошта шуд, ва бутпарастии рӯҳонӣ оғоз ёфт.

Пайғамбарии Ибром дар бораи чорсад сол, ҳамчунин чорсаду сӣ сол аст. Ин ҳамон як пайғамбарист, аммо ба воситаи ду рамзи аҳд баён шудааст. Он ду пешгӯии ба ҳам вобастаи замонӣ ғуломӣ ва раҳони қавми Худоро муайян мекарданд, ки дар оғози таърихи аҳди Исроили қадим ба амал меомаданд. Дар поёни таърихи аҳди Исроили қадим, як пешгӯии замонӣ бо пешгӯии дигар, дар муносибати як рӯз ба як сол, мувофиқат мекунад; ба ин васила ду пешгӯии замонӣ муайян мегарданд, ки ғуломӣ ва раҳири таъкид менамоянд.

Дар миёнаи таърихи оғози ва анҷоми Исроили қадим, мо Дониёро дар асорати Бобил меёбем. Аз ҳамон таърихи аҳд, ки бандагӣ ва ваъдаи озодиро муайян мекунад, он пешгӯие баён мегардад, ки таърихи аҳди Исроили қадимро бо таърихи аҳди Исроили муосир ба ҳам мепайвандад. Дар китоби Дониёл ду пешгӯии замонӣ муайян шудаанд. «Қасам»-и «ҳафт вақт»-и Мӯсо аз Ибодот бисту шаш дар Дониёл 9/11 муайян мегардад, ҳамчунин саволи ояти сздаҳуми Дониёл ҳашт, ки ба ҷавоби ояти чордахум меоварад, ва он пешгӯии 2300 солро муайян мекунад. «Қасам», ки агар шикаста шавад, дар Дониёл нӯҳ ёздаҳ «лаънати Мӯсо» аст, ҳангоми иҷро шуданааш дар соли 677 то м. бар зидди подшоҳии ҷанубӣ, 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид, ҳамон тавре ки 2300 сол низ ба анҷом расид. Ҳар ду парокандагии 2520 дар саволи ояти сздаҳум ҷойгир шудаанд, ва ҷавоби ояти чордахум 2300 аст.

Чунон ки бо Мӯсо — алфои таърихи аҳди Исроили қадим — ва чунон ки бо Масеҳ — омегаи таърихи аҳди Исроили қадим — буд, таърихи ибтидоии алфои Исроили муосир низ ду пешгӯии замони ба ҳам пайвастро дар бар мегирифт. Яке асорат ва бандагиро ифода мекард ва дигаре раҳири. Тақсим шудани 430 сол ба ду давраи баробар дар таърихи алфои

Исроили қадим, ки намунаи пешакии он тақсимои нубувватие буд, ки дар он ҳафтае такрор шуд, ки Масеҳ аҳдро тасдиқ намуд, ва он давраи ба ҳам пайвасти доварӣ барои шикастани аҳд, ки ба ду давраи баробар чудо гардида буд, ду шоҳидро пеш мегузорад, ки таърихи алфои Исроили муосир низ лангари нубуввати монанд медошт. 2520 сол ва 2300 сол, ки ҳамзамон ба анҷом мерасанд, шоҳиди сеюми ду пешгӯии замони ба ҳам пайвастро фароҳам меоранд, ки дорои пешгӯие мебошанд, ки дар миёна ба таври баробар тақсим шудааст.

Се шоҳид нафсеро водор месозанд, ки интизор бошад: вақте ки Худованд дар таърихи омегаи Исроили муосир бо яксаду чилу чор ҳазор аҳд мебандад, ду пешгӯии ба ҳам вобастаи вақти нубувватӣ ва як давраи марбуте вучуд хоҳад дошт, ки ба ду қисми баробар тақсим шудааст; аммо чунин буда наметавонад, зеро вақте ки Худованд бо Исроили муосир аҳд баст, Ҷасти Худро ба осмон боло бардошт ва эълон кард, ки дигар вақт нахоҳад буд.

Аҳди саду чилу чаҳор ҳазор ба воситаи ду нони мавҷдодашудаи қурбонии гандуми навбариин ҳосил муаррифӣ мешавад. Сохтори нубуввати се шоҳид, ки аз паси он шоҳидии дугонае меояд, ки аз тафовути вақти нубувватӣ маҳрум аст, дар қурбонии Ибром дида мешавад: як модагови сесола (ки баробар ду тақсим карда шуда буд), як бузмада (ки баробар ду тақсим карда шуда буд), ва як қўчқор (ки баробар ду тақсим карда шуда буд), ва пас аз онҳо як қафтар ва як чўчаи кабўтар.

Се қурбонии аввал ҳар яке бо рамзшиносии худ се солро дар бар доштанд, ва ин нишон медод, ки онҳо се қурбониро ифода мекунанд, ки дорои замони нубувватӣ буданд. На танҳо он се қурбонӣ ҳама дорои замони нубувватӣ буданд, балки ҳар яке аз онҳо замони нубувватие дошт, ки ба таври баробар ба ду давра тақсим шуда буд. Туртулкабўтар ва кабўтари ҷавон синну сола ба онҳо вобаста надоштанд; онҳо фақат бояд ҷавон мебуданд, зеро онҳо насли охири аҳдиёро ифода мекунанд, ки бо ду парранда, ё ду рама, намояндагӣ мешавад.

Ду рама рамзи изди бузург ва яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, вале он ду парранда маънои дуҷамдараҷа доранд. Кабўтар яке аз қурбониҳо барои муқаддасгоҳ аст, ва ҳангоме ки шумо муайянкунӣ кабўтарро ҳамчун қурбонӣ меҷӯед, бештар аз ҳама он ба навъе аз ғоҳта ишора мекунад; ҳол он ки кабўтар дар қурбонии Абрм паррандаеро муайян месозад, ки он қадар ҷавон аст, ки ҳанўз пар надорад, ё бадтар аз он, паррандаест, ки парҳояш қанда шудаанд. Дар ин сатҳи нубувватӣ, он ду парранда гандум ва мастакҳо мебошанд.

Дар айёми охир парчам чун мурғе сӯи осмонҳо бардошта хоҳад шуд, ва ин дар ҳамоно вақти айне ба вукўъ хоҳад пайваст, ки ду мурғи нопок бадири бардошта, ўро бар тахти вай дар Шинъор хоҳанд нишонд.

Пас он фариштае, ки бо ман суҳан мегуфт, берун омад ва ба ман гуфт: «Ақнун ҷашмони худро боло бардор ва бубин, ин чист, ки берун меравад». Ва ман гуфтам: «Ин чист?» Ва ӯ гуфт: «Ин эфаест, ки берун меравад». Ва боз гуфт: «Ин намуди онҳост дар тамоми замин». Ва инак, як санги сурб бардошта шуд; ва ин занест, ки дар миёни эфа нишастааст.

Ва ӯ гуфт: «Ин — шарорат аст». Ва онро ба миёни эфа андохт; ва санги сурбро бар даҳони он андохт.

Ва чашмони худро боло бардоштам ва назар кардам, ва инак, ду зан берун омаданд, ва бод дар болҳои онҳо буд; зеро ки онҳо болҳои мисли болҳои лаклак доштанд; ва онҳо эфахро миёни замин ва осмон боло бардоштанд. Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан мегуфт, гуфтам: «Инҳо эфахро ба кучо мебаранд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То барои он дар замини Шинар хонае бино кунанд; ва он барқарор хоҳад шуд, ва дар он ҷо бар пояи худ гузошта хоҳад шуд». Закарё 5:5–11.

Папство, ки ҳамчун «шарорат» тасвир шудааст, ё ба сухани Павлус ҳамчун «он шарир», захми марговари худро дар соли 1798 гирифт, ҳангоме ки як талант сурб бар сабаде, ки ӯ дар он ништааст, гузошта шуд. Баъд аз он, спиритизм ва протестантизми муртад ўро боло хоҳанд бардошт ва барои ӯ дар Шинар хонае хоҳанд сохт, ҳамон вақт, ки Худо сохтани хонаро, ки Он мехоҳад ҳамчун ливо боло бардорад, ба анҷом расондааст. Дар Закариё ливои қалбаки ҳамчун зани шарорат тасвир шудааст, ва ливо ҳамчун кабӯтарон ифода ёфтааст. Он гоҳ ҷаҳон миёни Рум, ки қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратовар аст, ва ё кабӯтар, ки рамзи аҳди Худо бо инсоният мебошад, интиҳоб хоҳад кард.

Ва ӯ бо овози баланд ва пурқувват нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва манзили девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардидааст». Ваҳй 18:2.

Масеҳ дар иртибот бо марг ва эҳёи Худ гуфта буд: «ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барпо хоҳам кард». Он се рӯз давраи нубувватиро ифода мекунад, ки дар он маъбаде бардошта мешавад, чунон ки дар мавриди Мӯсо, Масеҳ ва Миллеритҳо чунин буд. Талаби се-сола барои қурбонии Абром аз ғӯсола, бузи мода ва кӯчқор ифода мекунад, ки дар ҳар яке аз се таърихи аҳде, ки мо ҳоло баррасӣ мекунем, маъбаде бино мегардид. Маъбади ниҳони аҳди ясаду чилу чор ҳазор — байрақест, ки бояд ҳамчун тоҷе ба сӯи осмон барафрохта шавад. Ба ин сабаб, ғӯсола, бузи мода ва кӯчқор ҳайвоноти заминӣ мебошанд, ва ҳамин фарқиятро бо мурғоне, ки дар осмон парвоз мекунанд, ба вучуд меоранд. Маъбади аҳде, ки дар рӯзҳои охир бино мегардад, он вақт аст, ки Ерусалим аз ҳамаи теппаҳо ва кӯҳҳо боло бардошта мешавад.

Ҳарчанд ман ҳанӯз ҳар як ҷузъи қадами аввали аҳди Ибромо аз миёни се қадам муайян накардаам, то ба ҳол ҳар як ҷузъе ки мо баррасӣ кардаем, ҳамтасе дар оғоз ва анҷоми Исроили қадимаи асли ва дар оғози Исроили замонавӣ дорад. Мо се қадами фариштагони Ваҳйи чордаҳро дар қадами аввали аҳди Ибромо нишон додем. Фрактали се фаришта, ки дар қадами аввали аҳди Ибромо ҷой дорад, ҳангоме ки қадами дуюм ва сеюми аҳди Ибромо баррасӣ мекунем, боз ҳам равшантар тасдиқ хоҳад ёфт.

«Ҳашт» қурбонии Абром на танҳо он қурбониҳоро ифода мекунанд, ки баъдтар қисми маросимҳои қудсгоҳи Мусо мегардиданд, балки онҳо нақши вақти нубувватиро дар достони қавми аҳди Худо муайян ва тасдиқ мекунанд. Онҳо оғоз ва анҷомҳои Исроилро ҳамчун қавми баргузидаи Худо, хоҳ ба маънои зоҳирӣ ва хоҳ рӯҳонӣ, тасдиқ мекунанд.

430 соли Павлус як давраи нубувватист, ки мантиқан аз 400 соли Абром чудо карда намешавад. Вақте ки онҳо бар болои якдигар гузошта мешаванд, онҳо як давраи сисоларо ба вучуд меоранд, ки пас аз он чорсад сол меояд. Дар ҳамин ҷо мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Пешгӯиҳое, ки дар Аҳди Қадим сабт шудаанд, каломи Худованд барои рӯзҳои охир мебошанд, ва онҳо ҳамон қадар ҳатман ба иҷро хоҳанд расид, ки мо вайронии Сан-Франсискоро дидаем». Нома 154, 26 майи соли 1906.